Вночі, середночі хтось тихо
До мого Слова підійшов
І став дивитися і дихать,
І я відчув: так диха лихо,
Так ходить лихо — Час прийшов.

Прийшов і став. І вже нікуди
Не заховатись, не втекти,
Не загубитись поміж люди,
Не замінити серце в грудях,
Нікого в світі — Час і ти.

Прийшов і став. І я побачив:
У погляді його сухім
Ніхто не любить і не плаче,
І не біжить ніхто, й не скаче, —
У ньому — однаково всім.

Усім однаково: і сущим,
І тим, що будуть, що були,
Однаково морям і пущам,
Словам безсмертним і вмирущим —
Нікому слави і хули!..

Та я сказав: що хочеш, Часе,
Усе віддам тобі по край —
І юність, й молодості чашу,
Життя сьогоднішнє й вчорашнє,
Лиш Слова мого не чіпай!

Не зачіпай його, малого,
Не бий його і не пали,
Бо перед ним іще дорога,

Бо перед ним багато й много,
І ми із ним ще не жили!

Ще все нам з ним — передсвітання:
І перші сльози перших снів,
І перший сніг з усіх снігів,
І перший берег з берегів,
Й любов ота, що є остання!

І гуркіт молодої зливи,
І тьохкіт серця уночі,
І білий цвіт, і камінь сивий,
Солодкий сон оси і сливи,
Й сови у присмерку сплачі.

Ще все нам з ним — сама тривога,
Ще все нам з ним не відбуло,
Ще все нам радісно і довго,
Ще все нам з ним, — як перед Богом
Кажу тобі, — не перейшло!..

Все те, що хоче, — обіймає
У неодмінності своїй,
І Слово серцем напуває,
І Слово більше не вертає…
Моє ж живе ще — пожалій!..

Я знаю, ти в своєму плині
Нікому спуску не даєш,
Ані державі, ні дитині,
Ні сивині, ані дружині! —
Безсмертно сієш, смертно жнеш!

І з невблаганними очима
Ти йдеш крізь вічність і крізь мить,
І темінь в тебе за плечима,
Й поперед тебе мла-темнина,
Й тобі нічого не болить!

Чи солодко, а чи солоно
Тобі дарма — нема чи є…
А тут — і трепетно й шовково! —
А тут животворяще Слово
Мого народу і моє!

Це слово людської надії,
Це слово крізь хрести і прах,
Крізь пил віків, усе в сльозах,
Пробилось, вижило, зоріє,
Горить у мене на устах!..

Вночі, середночі хтось тихо
До мого Слова підійшов
І став дивитися і дихать,
І я відчув: так диха лихо,
Так ходить лихо — Час прийшов…

1986